

ПЕЙО ЯВОРОВ КАЛИОПА

chitanka.info

„Де, момче, ума ти хвърка?
Все навън са ти очите!
Дявол някой тук се бърка:
пак разтеглихме ушите.

Палешник ли туй ще става,
или за носа ти брънка?
Кош кюмюр се достопява,
а ти гледай още вънка!“...

Като лека перушина,
седем очи преброени,
чук извива юначина,
бий метала разкалени.

— Трак-чук, жан-жсин, трака-чука! —
наковалнята възглася.
И духалото се пука:
дъха, пъха и приглася.

Гледай искри, рой звездици
от желязо нажежено,
гледай огнени езици
от огнище разжарено.

„Хей, момче!“...
— Жжсин! чука-трака...
Нека стария нарежда!
Що ли момък тръпен чака,
често-често вън поглежда?

— Там-сам! Зън-вън... бива-бива...
Кали-Кали-Калиона! —
Наковалнята звънлива,
присмехулка върла, хлопа.

— Зън-вън, трак-мрак!
— Боже мили,
още няма я зората...
Удря момък, удря, сили —
на гърди навел главата.

За гидия от небето
слънце сутрин не изгрява,
среща, хе — отзад пердето
нему то се навестява.

II

Бог знай вече де далече
в диви пущинаци,
зъл магесник прокобесник
имал бил конаци.

Светлолица хубавица
с него там живее
и запряна тя, горкана,
тъжи и линее.

Зъл магесник прокобесник
пази и завижда —
сяда-става, не остава:
слънце я не вижда!

Но в твърд синя над пустиня
грейне ли луната,
бяс умира — не се спира,
яхнал на метлата...

Че ще ходи и ще броди
по гори мъгливи,
да сборува и пирува
с бухалите диви.

*А клетница-хубавица
до прозорец седне,
на звездите в синевите
волно да погледне.*

*Птичка мила пъстрокрила
скоро прилетява,
хубавица с песенчица
тихо утешава.*

* * *

*Стар болярин — зъл лихварин —
в края наш се слави;
той палати най-богати
сред града направи.*

*Пази старо — грозно харо
Калиона красна,
като в клетка зад решетка
птичка сладкогласна.*

*Стар болярин — зъл лихварин
варди я страхливо,
от световен взор греховен
крий я завистливо.*

*Но зората в небесата
заран щом се пукне,
стар нехаря към пазаря
гледаш го, че хукне.*

*Ще преброди, ще обходи
градските мегдани,
ще се лута да набута*

кожи недодрани...

*Боляркиня сиротиня
трепетна тогава,
като в треска там завеска
бърже отвалява.*

*А отсреща я посреща
с поглед буйнопламен
млад момчина юначина
хубавеляк хвален...*

III

*Калиона хубавица,
боляркиня милолица,
лудо-младо, не люби;
    младостта си,
    радостта си
    не губи!*

*Не за чужди зрей в градина
росна алена малина,
лудо-младо разбери —
    и човешки
    ум лудешки
    събери!*

*Стар стопанин лехите гази
и малина зорко пази,
лудо-младо, харно знай:
    жар безумен
    с хлад разумен
    обюздай!*

* * *

Огънят е пакост жива,
с огъня игра не бива,
луда-млада, проумей:
    с него — знай си! —
    не играй си,
    ох, недей!

Че за дявол кът едничък —
пусти огън, бог самичък,
луда-млада, отреди:
    дявол черен,
    злонамерен
    в огън бди.

Момково сърце немирно
пещ е съща, де безспирно,
луда-млада, страст пламти,
    умна бивай,
    в пещ не вливай
    масло ти!

IV

Млади, млади, ум не може
вам сърцата да смири!
А защо с крила ти, боже,
пеперудите дари?

Пеперудата с крилата
обикаля редом свят
и целува по листата
всеки нов и хубав цвят.

Младо с дим и плам в сърцето
щуро ходи по света,
че за пакост под небето
бог създаде любовта...

*Млади, млади, ум не може
вам сърцата да смири!
А защо с крила ти, боже,
неперудите дари?*

v

*Къдрав, лих поток се пени,
блъска се от бряг на бряг;
плахо напрати зелени
гледат лудия му бяг.*

*И топола там висока
на едина бряг расте,
а отвъде, над потока,
злак-бръшлян вий листе.*

*Ден и нощ бръшлян посяга
към тополина снага,
вейки гъвкави протяга
с умилителна тъга.*

*И топола се навежда,
щомка вятър полъхти,
нежно към бръшлян поглежда
и приветно му шепти.*

*Но потока с яд го тласка,
докато го отбий...
И бръшлян не може с ласка
гиздосия да обвий.*

vi

*Кръст превива юначина,
чук извива,
и замислен, и унесен,
тихом пее тиха песен.*

„Хубава си, мила моя,
любава си:
гъвък стан, фиданка съща —
кой, кажи ми, го прегръща?

А косите — грейно злато,
а очите,
две звезди под вити вежди —
чий са сбъднати надежди?

Бузи али — рози, мила,
рай мечтали,
устни захар, шия млечна —
но кому са сладост вечна?

А гръд бяла, слънце нивга
невидяла,
а на нея кой почива
и ноце честит заспива?“

* * *

Ший грижовно хубавица
и любовно
през прозореца поглежда,
па си шепне и нарежда:

„Волен, хубав, мой соколе,
млад и любав,
брат бъди ми, враг не бивай,
огън-поглед тук не впивай.

Че гори ме твоя поглед —
умори ме!...
Що е слънце на лозата,

жадна, болна за росата!

*Неи — драга, — мой соколе,
дай и влага!*

*Слънцето тогаз да грее
и лоза ще зеленее!*

*А милувки дай на млада —
и целувки!*

*Те са, те за хубавица
като за лоза росица...“*

VI

*Две сърца се знойно любяат,
старо-харо ги дели:
дали времето си губяат,
или бог ще се смили?*

Издание:

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.